

TWEE ZUSJES

Van dezelfde auteur:

Het meer van herinnering
De tijd van loslaten
Het huis aan het water
In het daglicht

kristin
HannaH

*Twée
Zusjes*

the house of books

Oorspronkelijke titel

Between sisters

Uitgave

Ballantine Books, New York

Copyright © 2003 by Kristin Hannah

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2004 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Toby Visser

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagbeeld

Jim Griffin/Hankins + Tegenborg, Ltd.

Foto auteur

Martin Bydalek

Opmaak binnenwerk

Mat-Zet, Soest

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 443 1059 3

D/2004/8899/95

NUR 302

Voor mijn zus, Laura.

En, zoals altijd, voor Benjamin en Tucker

Dankwoord

Dank aan dr. Barbara Snyder en Katherine Stone... nogmaals;

dank aan Diane VanDerbeek, buitengewoon advocaat, voor haar hulp met wettelijke zaken;

en ten slotte, aan John en Diane en de geweldige bemanning van de *Olympus*. Hartelijk dank voor een amusante en gedenkwaardige bootreis.

*'We zien de dingen niet zoals ze zijn,
we zien ze zoals wij zijn.'*

– ANAÏS NIN

*'Als liefde het antwoord is, kunt u dan de vraag alstublieft
nog een keer stellen?'*

– LILY TOMLIN

Hoofdstuk I

D

R. BLOOM WACHTTE GEDULDIG OP EEN ANTWOORD.

Meghann Dontess leunde achterover in haar stoel en bestudeerde haar nagels. Het was tijd voor een manicure. Had al eerder moeten gebeuren. 'Ik probeer niet te veel te voelen, Harriet. Dat weet je. Ik vind dat het me belet van het leven te genieten.'

'Kom je daarom al vier jaar wekelijks naar me toe? Omdat je zoveel van het leven geniet?'

'Dat zou ik zo niet zeggen, als ik jou was. Het doet afbreuk aan je psychiatrische vaardigheden. Weet je, het is heel goed mogelijk dat ik volkomen normaal was toen ik je ontmoette en dat jij me daadwerkelijk knettergek *maakt*.'

'Je gebruikt humor weer als een scherm.'

'Je hebt een te hoge dunk van me. Dat was niet geestig.'

Harriet glimlachte niet. 'Ik denk zelden dat je geestig bent.'

'Daar gaat mijn droom om stand-up te doen.'

'Laten we over de dag praten dat jij en Claire werden gescheiden.'

Meghann verschoof ongemakkelijk op haar stoel. Net nu ze een spitsvondig antwoord nodig had, werd haar brein zwart. Ze wist waar Harriet naar op zoek was, en Harriet wist dat zij het wist. Als Meghann niet antwoordde, zou de vraag gewoon opnieuw worden gesteld. 'Gescheiden. Een mooi, zuiver woord. Losgekoppeld. Het bevalt me, maar dat onderwerp is afgesloten.'

'Het is interessant dat je een relatie met je moeder onderhoudt terwijl je je van je zus distantieert.'

Meghann haalde haar schouders op. 'Mama is actrice. Ik ben advocaat. Wij voelen ons prettig bij komedie.'

‘En dat betekent?’

‘Heb je ooit een interview met haar gelezen?’

‘Nee.’

‘Ze vertelt iedereen dat we een arm, maar intens liefdevol bestaan hebben geleid. We doen beiden of dat de waarheid is.’

‘Je woonde in Bakersfield toen er een einde kwam aan het zogenaamde intens liefdevolle bestaan, is het niet?’

Meghann zweeg. Harriet had haar als een rat door een doolhof terug gemanoeuvereerd naar het pijnlijke onderwerp.

Harriet ging verder: ‘Claire was negen jaar. Ze miste enkele tanden, als ik het me goed herinner, en ze had moeite met rekenen.’

‘Niet doen.’ Meghann klemde haar vingers rond de houten stoel-leuningen.

Harriet staarde haar aan. Onder de borstelige zwarte wenkbrauwen was haar blik standvastig. Kleine ronde glazen vergrootten haar ogen. ‘Trek je niet terug, Meghann. We maken vorderingen.’

‘Nog meer vorderingen en ik zal eerstehulp nodig hebben. We zouden over mijn praktijk moeten praten. Dat is waarom ik naar je toe ben gekomen. Het is tegenwoordig een gekkenhuis bij de rechtbank voor gezinsangelegenheden. Gisteren had ik een nietsnut van een vader die in een Ferrari kwam voorrijden en vervolgens bezwoer dat hij volkomen blut was. De rotzak. Wilde geen schoolgeld voor zijn dochter betalen. Grote pech voor hem dat ik zijn aankomst op video had vastgelegd.’

‘Waarom blijf je me betalen als je niet over de oorzaak van je problemen wilt praten?’

‘Ik heb kwesties, geen problemen. En het heeft geen zin in het verleden te wroeten. Ik was zestien toen het allemaal gebeurde. Nu ben ik over de veertig. Het is tijd om door te gaan. Ik heb het juiste gedaan. Het doet er niet meer toe.’

‘Waarom heb je dan nog steeds die nachtmerrie?’

Ze frunnikte aan de zilveren David Yurman-armband om haar pols. ‘Ik heb ook nachtmerries over spinnen die Oakley-zonnebrillen dragen. Maar daar vraag je me nooit naar. O, en vorige week droomde ik dat ik in een glazen kamer gevangenzat waarvan de vloer van bacon was gemaakt. Ik hoorde mensen huilen, maar ik kon de sleutel niet vinden. Wil je daarover praten?’

‘Een gevoel van verlatenheid. Een gewaarwording dat mensen van streek zijn door jouw daden, of je missen. Goed, laten we over die droom praten. Wie huilt er?’

‘Shit.’ Meghann had het moeten zien aankomen. Ze had uiteindelijk een tijdje psychologie gestudeerd. Om nog maar te zwijgen over het feit dat ze eens een wonderkind was genoemd.

Ze keek op haar platina met gouden horloge. ‘Jammer, Harriet. De tijd is om. Ik denk dat we mijn hinderlijke neurosen volgende week moeten oplossen.’ Ze stond op, streek de broekspijpen van haar Armani-pak glad. Niet dat er een kreukeltje te zien was.

Harriet zette langzaam haar bril af.

Meghann kruiste haar armen in een instinctief beschermend gebaar voor haar borst.

‘Ben je tevreden over je leven, Meghann?’

Dat was niet wat ze had verwacht. ‘Waarom niet? Ik ben in de hele staat de beste advocaat in echtscheidingszaken. Ik woon –’

‘– alleen –’

‘– in een prachtflat boven de Public Market en rij in een gloednieuwe Porsche.’

‘Vrienden?’

‘Ik praat elke donderdagavond met Elizabeth.’

‘Familie?’

Misschien was het tijd om een nieuwe therapeut te zoeken. Harriet kende inmiddels al Meghanns zwakke punten. ‘Mijn moeder heeft vorig jaar een week bij me geloged. Als ik geluk heb komt ze me precies op tijd weer bezoeken om de kolonisatie van Mars op MTV te zien.’

‘En Claire?’

‘Mijn zus en ik hebben problemen, dat moet ik toegeven. Maar geen grote. We hebben het gewoon te druk om bij elkaar te komen.’ Toen Harriet niets zei, haastte Meghann zich de stilte op te vullen. ‘Goed, ze maakt me knettergek door de manier waarop ze haar leven vergooit. Ze is intelligent genoeg om iets te doen, maar ze blijft verbonden aan dat verlieslijdende kampeerterrein dat ze een vakantieoord noemen.’

‘Met haar vader.’

‘Ik wil niet over mijn zus praten. En ik wil *absoluut* niet over mijn vader praten.’

Harriet tikte met haar pen op tafel. ‘Goed, en wat denk je hiervan: wanneer was de laatste keer dat je twee keer met dezelfde man hebt geslapen?’

‘Jij bent de enige die dat een *slecht* gegeven vindt. Ik hou van afwisseling.’

‘Zoals je ook van jongere mannen houdt, toch? Mannen die er niet naar verlangen zich te settelen. Je dumpst ze voor ze jou kunnen dumpen.’

‘Nogmaals, slapen met jonge, sexy mannen die zich niet willen settelen is geen slecht gegeven. Ik wil niet in een voorstadsje in een huis met een hek eromheen wonen.’

‘En die eenzaamheid, hoe bevalt die je?’

‘Ik ben niet eenzaam,’ zei ze koppig. ‘Ik ben onafhankelijk. Mannen houden niet van sterke vrouwen.’

‘Sterke mannen wel.’

‘Dan moet ik maar eens naar sportscholen gaan in plaats van bars.’

‘En sterke vrouwen zien hun angsten onder ogen. Ze praten over de pijnlijke keuzes die ze in hun leven hebben gemaakt.’

Meghann knipperde met haar ogen. ‘Sorry, Harriet, ik moet er echt vandoor. Tot volgende week.’

Ze verliet het kantoor.

Buiten was het een stralende junidag. Vroeg in de zogenoemde zomer. Overal elders in het land waren mensen aan het zwemmen en barbecuen en organiseerden ze picknicks naast een zwembad. Hier, in het goede, oude Seattle, controleerden mensen methodisch hun kalender en mopperden dat het *verdomme juni* was.

Slechts een paar toeristen waren vanochtend op de been; mensen van buiten de stad, herkenbaar aan de paraplu’s die ze onder hun arm hadden gestoken.

Meghann liet haar adem pas ontsnappen toen ze de drukke straat overstak en op het gazon van het park aan het water stapte. Een hoge totempaal begroette haar. Daarachter doken enkele meeuwen naar stukjes weggegooid brood.

Ze liep langs een bank waarop een man onder een hoop vergeelde kranten lag te slapen. Voor haar strekte zich de Sound uit tot aan de bleke horizon. Ze wou dat ze troost kon putten uit die aanblik; vaak lukte het haar. Maar vandaag was haar brein gevangen in het net van een andere tijd en plaats.

Als ze haar ogen dichtdeed – wat ze absoluut niet durfde te doen – zou ze het zich allemaal herinneren: het draaien van het telefoonnummer, het hoogdravende wanhopige gesprek met een man die ze niet kende, de lange saaie rit naar dat stomme stadje in het noorden. En het ergste van alles, de tranen die ze van de verhitte wangen van haar zusje veegde toen ze zei: *Ik ga weg, Claire*.

Haar vingers klemden zich rond de reling. Dr. Bloom had het mis. Praten over Meghanns pijnlijke keuze en de eenzame jaren die daarop waren gevolgd, zou niet helpen.

Haar verleden was geen verzameling herinneringen die verwerkt moesten worden; het was als een enorme koffer met zo'n klotewiel. Dat had Meghann lang geleden geleerd. Het enige dat ze kon was het achter zich aan slepen.

Elk jaar in november kroop de machtige Skykomish River tegen de oevers omhoog. De dreiging van overstroming was een jaarlijkse gebeurtenis; in een dans zo oud als de tijd zelf hielden de mensen die in de stadjes langs het water woonden de rivier in de gaten, zandzakken in paraatheid gebracht. Hun herinnering ging generaties terug. Iedereen had een verhaal te vertellen over de keer dat het water tot de eerste etage van het een of andere huis was gerezen... tot de bovenkant van de deuren van de graanschuur... tot de hoek van Spring Street en Azalea Street... Mensen die op vlakke, veiliger plaatsen woonden keken elke avond naar het nieuws en schudden hun hoofd, grinnikten over de gekke boeren die in het vloedgebied woonden.

Als de rivier ten slotte begon te zakken, ging er een collectieve zucht van verlichting door de stad. Het begon gewoonlijk met Emmett Mulvaney, de apotheker die nauwgezet naar het weerkanaal van de enige grootbeeldtelevisie in Hayden keek. Hij merkte het geringste stukje informatie op, iets dat zelfs de meteorologen in Seattle over het hoofd hadden gezien. Hij gaf zijn oordeel door aan sheriff Dick Parks, die het zijn secretaresse, Martha, vertelde. In minder tijd dan nodig was om van het ene eind van de stad naar het andere te rijden, werd het nieuws verspreid: *Dit jaar gaat het goed. Het gevaar is geweken*. En onfeilbaar werd Emmetts voorspelling vierentwintig uur later door de meteorologen bevestigd.

Dit jaar was geen uitzondering geweest, maar nu, op deze prachti-

ge vroege zomerdag, was het makkelijk die gevaarlijke maanden te vergeten waarin de regen iedereen knettergek maakte.

Claire Cavanaugh stond op de oever van de rivier, haar werklaarzen bijna enkeldiep weggezonden in de zachte bruine modder. Naast haar lag een onkruidtrekker zonder benzine op zijn kant.

Ze glimlachte, streek met een gehandschoende hand over haar bezwete voorhoofd. De hoeveelheid handwerk die het kostte om het vakantieoord klaar voor de zomer te maken, was ongelooflijk.

Vakantieoord.

Dat was wat haar vader deze zestigduizend vierkante meters noemde. Sam Cavanaugh was bijna veertig jaar geleden op dit gebied gestuit, toen Hayden niets meer was geweest dan een benzinstation, op doorreis naar Stevens Pass. Hij had het voor een appel en een ei gekocht en zich in het vervallen boerenhuis gevestigd dat erbij hoorde. Hij noemde zijn land River's Edge Resort, en begon over een leven te dromen zonder veiligheidshelmen en oordoppen en nachtdiensten in de papierfabriek van Everett.

Aanvankelijk had hij in zijn vrije tijd en in de weekenden gewerkt. Hij was begonnen met een kettingzaag, een pickup-truck en een tekening die hij op een cocktailservetje had gemaakt. Hij had kampeerplaatsen uitgehakt en struiken opgeruimd die honderden jaren hadden doorgewoekerd en elke vurenhouten blokhut aan de waterkant eigenhandig gebouwd. Nu was River's Edge een bloeiend familiebedrijf. Er waren in totaal acht blokhutten, elk met twee slaapkamertjes en een badkamer en een terras met uitzicht op het water.

In de afgelopen paar jaar hadden ze er een zwembad aan toegevoegd. Er lagen plannen voor een mini golfbaan en een wasserette. Het was het soort oord waar dezelfde families elk jaar terugkeerden om hun geliefde vakantietijd door te brengen.

Claire herinnerde zich nog de eerste keer dat ze het had gezien. De torenhoge bomen en ruisende rivier hadden het paradijs geleden voor een meisje dat in een trailer was opgegroeid die aan de arme kant van de stad had gestaan. De herinneringen uit haar kindertijd voordat ze naar River's Edge was gekomen, waren grauw: lelijke steden die kwamen en gingen; lelijke appartementen in vervallen gebouwen. En mama. Altijd op de vlucht voor het een of ander. Mam was een paar keer getrouwd geweest, maar Claire kon zich niet herinneren dat een man ooit langer was gebleven dan een pak melk.

Meghann was de enige die Claire zich herinnerde. De oudere zus die overal voor zorgde... en toen op een dag wegging, en Claire achterliet.

Nu, al die jaren later, was hun leven door slechts dunne draden verbonden. Om de paar maanden praatten Meg en zij door de telefoon. Op bijzonder slechte dagen spraken ze alleen over het weer. Dan kreeg Meg onveranderlijk 'een telefoontje op de andere lijn' en hing op. Haar zus vond het heerlijk om te onderstrepen hoe succesvol ze was. Meghann kon wel tien minuten doorratelen over hoe Claire zichzelf tekortdeed. 'Op dat stomme stukje land wonen, schoonmaken nadat mensen zijn vertrokken,' was de gebruikelijke boodschap. Elk jaar met Kerstmis bood ze aan een studie te betalen.

Alsof *Beowulf* lezen Claires leven zou verbeteren.

Jarenlang had Claire ernaar verlangd zowel vriendinnen als zusjes te zijn, maar Meghann wilde dat niet, en Meghann kreeg altijd haar zin. Ze waren wat Meghann wilde dat ze waren: beleefde vreemdelingen die dezelfde bloedgroep en akelige jeugd deelden.

Claire reikte naar de onkruidtrekker. Terwijl ze over de drassige grond zwoegde, overzag ze de tientallen dingen die voor de openingsdag nog moesten worden gedaan. Rozen die gesnoeid moesten worden, mos dat van de daken moest worden geschraapt, schimmel dat met chloor van de verandahekken moest worden geboend. En dan maaien. Een lange, natte winter was omgeslagen in een verrassend zonnig voorjaar, en het gras stond tot Claires knieën. Ze nam zich voor George, hun klusjesman, te vragen vanmiddag de kano's en kajaks schoon te boenen.

Ze gooide de onkruidtrekker achter in de pick-up. Hij kwam met een klap in de roestbak terecht.

'Zo, liefje. Ga je naar de stad?'

Ze draaide zich om en zag haar vader bij de ingang van het registratiekantoorje staan. Hij droeg een gehavende overall, onder de bruine olievlekken, en een flanellen hemd.

Hij trok een rode bandana uit zijn heupzak, veegde zijn voorhoofd af en liep naar haar toe. 'Ik maak die vriezer wel. Begin niet over een nieuwe.'

Er was geen toestel dat hij niet kon repareren, maar desondanks zou Claire naar prijzen informeren, voor het geval dat. 'Heb je iets nodig uit de stad?'

‘Smitty heeft een onderdeel voor me. Kun je dat ophalen?’

‘Tuurlijk. En laat George vanmiddag met de kano’s beginnen, goed?’

‘Ik zal het op de lijst zetten.’

‘En laat Teena het plafond in de badkamer van huisje zes met chloor behandelen. Het is deze winter beschimmeld.’ Ze deed de klep van de laadbak dicht.

‘Ben je voor het eten terug?’

‘Vanavond niet. Ali heeft om vijf uur een golfwedstrijd in Riverfront Park, weet je nog?’

‘O, ja. Ik zal er zijn.’

Claire knikte. Hij had nog nooit een enkele gebeurtenis in het leven van zijn kleindochter gemist. ‘Dag, pap.’

Ze greep de hendel van het portier en rukte er hard aan. Het portier zwaaide knarsend open. Ze klom op de bestuurdersplaats en omvatte het stuurwiel.

Pap klopte op het portier. ‘Rij voorzichtig. Kijk uit bij de bocht bij mijlpaal zeven.’

Ze glimlachte. Hij gaf haar datzelfde advies nu al bijna twintig jaar. ‘Ik hou van je, pap.’

‘Ik hou ook van jou. Zo, ga mijn kleindochter maar halen. Als je opschiet hebben we voor de wedstrijd nog tijd om naar *SpongeBob Square Pants* te kijken.’

Hoofdstuk 2

*D*E WESTKANT VAN HET KANTOORGEBOUW KEEK VIA HOGE, BLAUWgetinte ramen uit op Puget Sound. In de verte lag de beboste heuvel van Bainbridge Island. 's Avonds waren er enkele lichtjes te zien te midden van al die zwarte en groene duisternis; overdag zag het eiland er echter onbewoond uit. Alleen de witte veerboot die om het uur naar de haven tufte gaf aan dat daar mensen woonden.

Meghann zat alleen aan een lange, niervormige vergadertafel. Het glanzende kersen- en ebbenhouten oppervlak straalde elegantie en geld uit. Misschien vooral geld. Een tafel als deze moest in opdracht gemaakt en ontworpen zijn; datzelfde gold voor de stoelen. Wanneer iemand aan deze tafel zat en naar het uitzicht keek, was het punt duidelijk: de eigenaar van dit kantoor was verdomd succesvol.

Het was waar. Meghann had elk doel bereikt dat ze zichzelf had gesteld. Toen ze als een bange, eenzame zestienjarige aan haar studie begon, had ze het gewaagd van een beter leven te dromen. Nu had ze het. Haar praktijk hoorde tot de succesvolste en de meest gerespecteerde in de stad. Ze bezat een dure flat in de binnenstad van Seattle (een schril contrast met de gammele reistrailer die in haar jeugd haar 'thuis' was geweest), en niemand was van haar afhankelijk.

Ze keek op haar horloge. Tien voor halfvijf.

Haar cliënt was laat.

Je zou denken dat een honorarium van meer dan driehonderd dollar per uur mensen zou aansporen op tijd te zijn.

'Mevrouw Dontess?' klonk een stem door de intercom.

'Ja, Rhona?'

‘Uw zus Claire is op lijn een.’

‘Verbind haar maar door. En bel me zodra May Monroe hier is.’

‘Doe ik.’

Ze drukte op de knop van haar koptelefoon en forceerde een glimlach in haar stem. ‘Claire, leuk dat je belt.’

‘De telefoon werkt naar beide kanten, weet je. Zo, en hoe is het leven in de rijke stad?’

‘Goed. En in Hayden? Zit iedereen nog steeds te wachten tot de rivier overstroomt?’

‘Dat gevaar is al een jaar geweken.’

‘O.’ Meghann staarde uit het raam. Beneden, links van haar, laadden grote oranje kranen veelkleurige containers in een tanker. Ze wist absoluut niet wat ze tegen haar zus moest zeggen. Ze hadden een gezamenlijk verleden, maar dat was zo’n beetje het enige. ‘En, hoe gaat het met dat mooie nichtje van me? Vond ze het skateboard leuk?’

‘Fantastisch.’ Claire lachte. ‘Maar weet je, Meg, de volgende keer moet je de verkoper om advies vragen. Vijfjarige meisjes hebben over het algemeen nog niet genoeg coördinatie voor een skateboard.’

‘Jij wel. We woonden dat jaar in Needles. Datzelfde jaar leerde ik je fietsen op een tweewieler.’ Meg wenste meteen dat ze dat niet had gezegd. Het deed altijd pijn om samen aan hun verleden te denken. Gedurende vele jaren was Claire meer een dochter voor Meghann geweest dan een zus. Ja, Meg was in feite meer een moeder voor Claire geweest dan mam.

‘Geef haar de volgende keer gewoon een Disney-video. Je hoeft niet zoveel geld voor haar uit te geven. Ze is dolblij met een Polly Pocket.’

Wat *dat* ook mocht zijn. Er viel een stilte tussen hen. Meghann keek op haar horloge, toen begonnen ze tegelijkertijd te praten.

‘Wat doe je –’

‘Is Alison opgetogen over de eerste klas –?’

Meghann perste haar lippen open. Er was wilskracht voor nodig om niet door te praten, maar ze wist dat Claire er een hekel aan had om te worden onderbroken. Ze vond het vooral afschuwelijk wanneer Meg het gesprek beheerste.

‘Ja,’ zei Claire. ‘Ali kan niet wachten om de hele dag naar school te gaan. De kleuterschool is nog niet eens afgelopen en ze verheugt zich

al op de herfst. Ze praat er voortdurend over. Soms heb ik het gevoel dat ik me vasthoud aan de staart van een komeet. En ze houdt nooit op met bewegen, zelfs niet in haar slaap.'

Meghann wilde zeggen: *Jij was net zo*, maar hield zich toen in. Die herinnering deed pijn; ze wou dat ze hem kon verdringen.

'En, hoe is het met je werk?'

'Goed. En het kamp?'

'Oord. We openen over een paar weken. De Jeffersons hebben een familiereünie met ongeveer twintig mensen.'

'Een week zonder telefoon of televisieontvangst? Waarom hoor ik de *Deliverance* filmmuziek in mijn hoofd?'

'Sommige families vinden het prettig om bij elkaar te zijn,' zei Claire met die bitse *je hebt me gekwetst*-stem.

'Het spijt me. Je hebt gelijk. Ik weet dat je van die plaats houdt. Zeg,' zei ze, alsof ze het net bedacht, 'waarom leen je niet wat geld van me om een leuk, klein kuuroord op het terrein te bouwen? Beter nog, een klein hotel. Mensen zouden er samendrommen voor een goede lichaamspakking. God weet dat je de modder al hebt.'

Claire slaakte een diepe zucht. 'Je moet me er gewoon weer aan herinneren dat jij succesvol bent en ik niet. Verdomme, Meg.'

'Zo bedoelde ik het niet. Het is alleen... ik weet dat je zonder kapitaal een zaak niet kunt uitbreiden.'

'Ik wil je geld niet, Meg. *Wij* willen het niet.'

Daar had je het: de verwijzing dat Meg een 'ik' was en Claire een 'wij'. Die jaloezie had jaren geleden al weg moeten zijn. 'Het spijt me dat ik het verkeerde heb gezegd. Ik wil alleen helpen.'

'Ik ben niet meer het kleine meisje dat de bescherming van haar grote zus nodig heeft, Meg.'

'Sam heeft je altijd goed beschermd.' Meg hoorde de verbittering in haar stem.

'Ja.' Claire wachtte, hield haar adem in. Meghann wist wat haar zus deed. Hergroeperen, naar zachtere, veiliger grond klimmen. 'Ik ga morgen naar Lake Chelan,' zei ze ten slotte.

'De jaarlijkse trip met de vriendinnen,' zei Meghann, dankbaar voor de verandering van onderwerp. 'Hoe noemen jullie jezelf? De Bluesers?'

'Ja.'

‘Gaan jullie allemaal terug naar dezelfde plaats?’

‘Elke zomer sinds de middelbare school.’

Meghann vroeg zich af hoe het zou zijn om een zusterschap met zulke intieme vriendinnen te hebben. Als zij een ander soort vrouw was, zou ze haar benijden. Zoals de zaken er nu voor stonden had ze de tijd niet om met een stel vrouwen rond te rennen. En ze kon zich niet voorstellen dat ze nog steeds bevriend was met mensen met wie ze op de middelbare school had gezeten. ‘Nou. Veel plezier.’

‘O, dat lukt wel. Charlotte heeft dit jaar –’

De intercom zoemde. ‘Meghann? Mevrouw Monroe is hier.’

Goddank. Een excuus om op te hangen. Claire kon uren door praten over haar vriendinnen. ‘Verdorie. Sorry, Claire, ik moet ophangen.’

‘O, oké. Ik weet hoe leuk je het vindt om over mijn mislukte schoolvriendinnen te horen.’

‘Dat is het niet. Ik heb een cliënt die net is binnengekomen.’

‘Ja, natuurlijk. Dag.’

‘Dag.’ Meghann verbrak de verbinding op het moment dat haar secretaresse May Monroe de vergaderruimte binnenleidde.

Meghann trok haar koptelefoon af en gooide hem op tafel. ‘Hallo, May,’ zei ze, terwijl ze kwiek naar haar cliënt liep. ‘Dank je, Rhona. Geen telefoontjes, alsjeblijft.’

Haar secretaresse knikte en verliet het vertrek, deed de deur achter zich dicht.

May Monroe bleef voor een groot, veelkleurig olieverfschilderij staan, een originele Nechita, getiteld *True Love*. Meghann had de ironie ervan altijd leuk gevonden; hier in dit vertrek stierf elke dag van de week een ware liefde.

May droeg een praktische zwarte jurk met zwarte schoenen die op z’n minst vijf jaar uit de mode waren. Haar champagneblonde haar viel zacht over haar schouders in die eeuwenoude, makkelijke te onderhouden boblijn. Haar trouwring was een eenvoudige gouden band.

Als je naar haar keek zou je nooit denken dat haar man in een pikzwarte Mercedes reed en elke dinsdag op de Broadmoor Golf Course ging golfen. May had waarschijnlijk in geen jaren geld aan zichzelf besteed. Niet sinds ze in dat plaatselijke restaurant had gezwoegd om de tandheelkundige studie van haar man te bekostigen. Hoewel ze

slechts een paar jaar ouder was dan Meghann, had verdriet zijn sporen op May achtergelaten. Ze had donkere kringen onder haar ogen.

‘Ga alsjeblieft zitten, May.’

May liep rukkerig naar voren als een marionet die door iemand anders werd bewogen. Ze ging op een van de comfortabele suède stoelen zitten.

Meghann nam haar gebruikelijke stoel aan het hoofd van de tafel. Voor haar lagen verscheidene dossiermappen uitgespreid, waaruit roze Post-it velletjes staken. Meghann trommelde met haar vingers op de stapel paperassen, en vroeg zich af welke benadering het beste zou zijn. In de loop der jaren had ze geleerd dat er net zoveel reacties op slecht nieuws waren als je maar kon bedenken. Instinct waarschuwde haar dat May Monroe kwetsbaar was, dat ze, hoewel ze midden in een echtscheiding zat, het onvermijdelijke niet geheel had geaccepteerd. Hoewel de scheidingspapieren een maand geleden waren ingevuld, geloofde May nog steeds niet dat haar man het zou doorzetten.

Na deze bijeenkomst moest ze het wel geloven.

Meghann keek haar aan. ‘Zoals ik je bij onze laatste ontmoeting heb verteld, May, heb ik iemand in de arm genomen om de financiële zaken van je man te controleren.’

‘En dat was tijdverspilling, toch?’

Hoe vaak zich deze situatie in haar kantoor ook had voorgedaan, het werd er nooit makkelijker op. ‘Niet precies.’

May staarde haar geruime tijd aan, stond toen op en liep naar het zilveren koffieservies op de kersenhouten bijzettafel. ‘Hmmm,’ zei ze, met haar rug naar Meghann toe. ‘Wat heb je ontdekt?’

‘Hij heeft meer dan zeshonderdduizend op een rekening op de Caymaneilanden, die op zijn eigen naam staat. Zeven maanden geleden heeft hij bijna het hele actieve vermogen van jullie huis opgenomen. Misschien dacht je dat je papieren ondertekende voor een herfinanciering?’

May draaide zich om. Ze had een kop koffie en een schoteltje in haar handen. Het porselein rammelde vervaarlijk in haar handen terwijl ze terugliep naar de vergadertafel. ‘Ja. De belasting op onroerend goed was gezakt.’

‘Wat zakte was contant geld. Recht in zijn handen.’

‘O, hemeltje,’ fluisterde ze.

Meghann zag dat May’s wereld ineens stortte. Het flitste door haar groene ogen; een licht in haar scheen te doven.

Het was een moment waar vele vrouwen in dezelfde situatie voor kwamen te staan: het besef dat hun man een vreemde was en dat hun dromen illusies waren.

‘Het wordt nog erger,’ vervolgde Meghann, in een poging het vriendelijk te verwoorden, maar in het besef dat ze een diepe snee zou veroorzaken. ‘Hij heeft de praktijk aan zijn partner, Theodore Blevin, verkocht, voor een dollar.’

‘Waarom zou hij dat doen? De waarde is –’

‘Zodat jij niet de helft kunt krijgen waar je recht op hebt.’

Op dat punt leken May’s benen het onder haar te begeven. Ze liet zich op haar stoel zakken. De kop en schotel belandden met een klap op tafel. Koffie gutste over de porseleinen rand en vloeyde over het hout. May begon onmiddellijk de troep op te deppen met haar servetje. ‘Het spijt me.’

Meghann pakte haar pols. ‘Hoef niet.’ Ze stond op, pakte nog een paar servetjes en depte de boel op. ‘Ik ben degene met spijt, May. Hoe vaak ik dit gedrag ook heb gezien, het maakt me nog steeds doodziek.’ Ze streek over May’s schouder en gaf haar tijd om na te denken.

‘Staat er in al die documenten waaróm hij me dit aandoet?’

Meghann wilde dat ze daar geen antwoord op hoefde te geven. Ze reikte in het dossier en trok er een zwartwitfoto uit. Heel behoedzaam, alsof het een kneedbom was in plaats van een stukje glanzend papier, schoof ze het richting May. ‘Haar naam is Ashleigh.’

‘Ashleigh Stoker. Ik geloof dat ik weet waarom hij altijd aanbood Sarah van pianoles te halen.’

Meghann knikte. Het was altijd erger wanneer de vrouw de minnares kende, ook al was het vluchtig. ‘Washington kent geen schuld-vraag; we hebben geen gronden nodig om een scheiding aan te vragen, zijn affaire doet er niet toe.’

May keek op. Ze had de vage, glazige uitdrukking in haar ogen van een verkeersslachtoffer. ‘Het doet er niet toe?’ Ze deed haar ogen dicht. ‘Ik ben een idioot.’ De woorden waren eerder een ademtocht dan geluid.

‘Nee. Je bent een eerlijke, betrouwbare vrouw die zich gedurende

tien jaar studie onzelfzuchtig heeft opgeofferd zodat *hij* een beter leven zou krijgen.’

‘Het zou *ons* een beter leven geven.’

‘Natuurlijk.’

Meg stak haar hand uit, raakte die van May aan. ‘Je vertrouwde een man die zei van je te houden. Nu rekent hij erop dat je de goede, oude, zich aanpassende May bent, de vrouw die haar gezin op de eerste plaats stelt en het leven voor dr. Dale Monroe vergemakkelijkt.’

May zag er verward uit, misschien zelfs een beetje bang. Meghann begreep het; vrouwen als May waren lang geleden vergeten hoe ze te-gengas moesten geven.

Dat was prima. Dat was immers de taak van haar advocaat.

‘Wat moeten we doen? Ik wil de kinderen niet kwetsen.’

‘Hij is degene die de kinderen kwetst, May. Hij heeft geld van ze gestolen. En van jou.’

‘Maar hij is een goede vader.’

‘Dan zal hij willen dat er goed voor ze wordt gezorgd. Als hij ook maar een greintje fatsoen in zich heeft, zal hij de helft van de bezittingen zonder gevecht overhandigen. Als hij dat doet, is het een fluitje van een cent.’

May wist de waarheid al. Een man als hij was niet goed in delen. ‘En als hij dat niet doet?’

‘Dan zorgen we ervoor dat hij het doet.’

‘Hij zal boos zijn.’

Meghann boog zich naar voren. ‘Jij bent degene die boos moet zijn, May. Deze man heeft tegen je gelogen, hij heeft je bedrogen en bestolen.’

‘Hij is ook de vader van mijn kinderen,’ antwoordde May met een kalmte die Meghann ergerlijk vond. ‘Ik wil niet dat dit afschuwelijk wordt. Ik wil dat hij... weet dat hij thuis kan komen.’

O, May.

Meghann koos haar woorden zorgvuldig. ‘We gaan gewoon eerlijk zijn, May. Ik wil niemand kwetsen, maar reken er maar op dat je niet door deze man zult worden afgezet en berooid achterblijft. Punt uit. Hij is een zeer rijke orthodontist. Jij zou Armani moeten dragen en in een Porsche rijden.’

‘Ik heb nooit Armani willen dragen.’

‘En misschien komt het er nooit van, maar het is mijn taak ervoor te zorgen dat je die mogelijkheid hebt. Ik weet dat het nu kil en hard klinkt, May, maar geloof me, dat wanneer je uitgeput bent van die twee kinderen grootbrengen, en dr. Glimlach rijdt in een nieuwe Porsche door de stad en danst de sterren van de hemel met zijn zesentwintigjarige pianolerares, je blij bent dat je je kunt permitteren wat je wilt. Vertrouw me maar op dit punt.’

May keek haar aan. Een klein, hartverscheurend rimpeltje verscheen bij haar mondhoek. ‘Goed.’

‘Ik laat niet meer toe dat je door hem wordt gekwetst.’

‘Denk je dat een paar rondjes papierwerk en een berg geld op de bank me daartegen zullen beschermen?’ Ze zuchtte. ‘Ga maar door, mevrouw Dontess, doe wat je moet doen om de toekomst van mijn kinderen te beschermen. Maar laten we niet net doen alsof je het pijnloos kunt laten verlopen, goed? Het doet al zoveel pijn dat ik amper kan ademen, en het is nog maar net begonnen.’

Over de uitgestrektheid van het prairiegras tekende zich een rij windmolens af tegen de horizon. Hun brede, metalen bladen draaiden traag in een gestaag ritme. Soms, onder de juiste weersomstandigheden, hoorde je elke zwiepende rotatie.

Vandaag was het veel te heet om iets te horen, behalve het kloppen van je eigen hart.

Joe Wyatt stond op de betonplaat die als toegang van het magazijn diende met een blikje cola dat over was van zijn lunch.

Hij staarde over de velden, en wenste dat hij over de open ruimten tussen de bomen liep, en de zoete geur van rijke aarde en rijpend fruit opsnoof.

Daar zou misschien een briesje staan; zelfs een ademtocht zou deze smorende hitte verlichten. Hier was alleen de hete zon die genadeloos op het metalen magazijn zinderde. Transpiratie deed zijn voorhoofd glanzen en maakte de huid onder zijn T-shirt klam.

De hitte had hem nu al te pakken en het was pas de tweede week van juni. Er was geen denken aan dat hij de zomer in de Yakima-vallei aankon. Het was tijd om verder te trekken.

Die gedachte putte hem uit.

Niet voor de eerste keer vroeg hij zich af hoeveel langer hij dit kon

doen, van stad naar stad trekken. Eenzaamheid matte hem af, dwong hem een reepje schaduw op te zoeken; jammer genoeg was het alternatief erger.

Een keer – het voelde als lang geleden – had hij gehoopt dat een van deze plaatsen goed zou voelen, dat hij in een stad zou komen, en denken, *dit is het*, en dat hij het waagde een flat te huren in plaats van een haveloze motelkamer.

Dergelijke dromen koesterde hij niet meer. Hij wist wel beter. Na een week in dezelfde kamer begon hij dingen te voelen, zich dingen te herinneren. De nachtmerries begonnen weer. De enige bescherming die hij had gevonden, was onbekendheid. Als een matras nooit van hem was, als een kamer onbekend terrein bleef, lukte het hem soms langer dan twee uur achter elkaar te slapen. Als hij zich settelde, zich op zijn gemak voelde en langer sliep, droomde hij onveranderlijk over Diana.

Dat was goed. Het deed natuurlijk pijn, omdat haar gezicht zien – zelfs in zijn dromen – hem met een pijn vervulde die hij tot in zijn botten voelde, maar er was ook vreugde, een zoete herinnering aan hoe het leven vroeger was, aan de liefde die hij eens had ervaren. Als de dromen daar nou maar stopten, met herinneringen aan Diana die op het gazon uit haar schooltijd zat, of zij samen genesteld in hun grote bed in het huis op Bainbridge Island.

Dat geluk had hij nooit. De zoete dromen veranderden altijd tot iets afschuwelijks. Vaker wel dan niet werd hij schreeuwend wakker: ‘Het spijt me!’

De enige manier om te overleven was doorgaan en nooit oogcontact maken.

In deze zwervende jaren had hij geleerd onzichtbaar te zijn. Als hij zijn haar knipte en zich goed kleepte en een baan had, zagen mensen hem. Ze stonden in de rij voor de bus naast hem, en in kleine steden begonnen ze een praatje.

Maar als hij zich liet gaan, als hij zijn haar vergat te knippen en oude, versleten T-shirts droeg, een haveloze jeans en rafelige rugzak, merkte niemand hem op. Belangrijker nog, niemand herkende hem.

Achter hem rinkelde de bel. Met een zucht liep hij het magazijn binnen. De ijzige kou sloeg hem in het gezicht. Koude opslag voor het fruit. Het zweet op zijn gezicht werd klam. Hij gooide zijn lege

colablijkje in de afvallemmer en ging daarna weer naar buiten.

Voor een onderdeel van een seconde, misschien nog minder, voelde de hitte goed; tegen de tijd dat hij de laadplaats bereikte, zweette hij weer.

‘Wyatt,’ riep de voorman, ‘wat denk je dat dit is, een picknick, verdomme?’

Joe keek naar de eindeloze rij trucks, tot de nok geladen met pas geplukte kersen. Daarna bestudeerde hij de andere mannen die de kratten uitlaadden – voornamelijk Mexicanen, die in bouwvallige trailers op grottdroge stukjes grond woonden, zonder toilet of stromend water.

‘Nee, sir,’ zei hij tegen de voorman met zijn rode gezicht, die er kennelijk van genoot tegen zijn arbeiders te schreeuwen. ‘Ik denk niet dat dit een picknick is.’

‘Goed. Aan je werk dan. Ik hou een halfuur van je loon in.’

In zijn vroegere leven zou Joe de voorman bij zijn bezwete, groezelige kraag hebben gegrepen en hem hebben laten zien hoe mannen elkaar behandelden.

Die dagen waren voorbij.

Langzaam liep hij naar de dichtstbijzijnde truck, en trok ondertussen een paar werkhandschoenen uit zijn achterzak.

Het was tijd om verder te trekken.

Claire stond bij de gootsteen over het telefoongesprek te denken dat ze gisteren met Meghann had gevoerd.

‘Mammie, krijg ik nog een wafel?’

‘Hoe vragen we dat?’ zei Claire afwezig.

‘Mammie, mag ik *alsjeblieft* nog een wafel?’

Claire draaide zich om en droogde haar handen af aan de handdoek die aan het ovendeurtje hing. ‘Natuurlijk.’ Ze deed een bevroren wafel in de broodrooster. Terwijl hij opwarmde keek ze de keuken rond op zoek naar nog meer vuile vaat –

En zag de ruimte door de ogen van haar zus.

Het was geen slecht huis, zeker niet naar de Haydense maatstaven. Klein, ja: drie kleine slaapkamers op de eerste verdieping; een badkamer op elke verdieping; een woonkamer en een keuken met een eetbar die tevens dienstdeed als aanrecht. In de zes jaar dat Claire hier

woonde had ze de eens mosgroene muren roomwit geschilderd en de oranje vloerbedekking vervangen door hardhouten vloeren. Haar meubels, hoewel hoofdzakelijk tweedehands, had ze allemaal zelf geschuurd en geveerd. Haar trots en glorie was een Hawaïaans houten liefdesbankje. Het zag er niet echt geweldig uit in de woonkamer, met zijn verschoten rode kussens, maar op een dag, wanneer ze op Kauai woonde, zou het mensen op hun schreden doen terugkeren.

Meg zou het natuurlijk anders zien. Meg die twee jaar eerder van school was gekomen en vervolgens als een speer door haar zevenjarige studie was gegaan, die nooit naliet te zeggen dat ze bakken vol met geld had en het lef had haar nichtje met Kerstmis cadeaus te sturen die de andere pakjes onder de boom er armzalig lieten uitzien.

‘Mijn wafel is klaar.’

‘Goed.’ Claire pakte de wafel, smeerde er boter op en schoof het bord naar haar dochter. ‘Alsjeblieft.’

Alison propte meteen een stuk in haar mond en begon haastig te kauwen.

Claire moest glimlachen. Sinds haar geboorte had haar dochter dat effect op haar. Ze staaarde naar de miniatuurversie van zichzelf. Hetzelfde blonde haar en groene ogen, hetzelfde hartvormige gezicht. Hoewel er geen foto’s van Claire op vijfjarige leeftijd waren, stelde ze zich voor dat Alison en zij als twee druppels water op elkaar leken. Alisons vader had geen genetische afdruk op zijn dochter achtergelaten.

Dat kwam goed uit. Op het moment dat Claire hoorde dat ze zwanger was, had hij de benen genomen.

‘Je bent nog in je pyjama, mammie. We komen te laat als je niet opschiet.’

‘Je hebt helemaal gelijk.’ Claire dacht aan alle dingen die ze vandaag moest doen: het grasveld maaien; de douches en badkamerramen witkalken; de schimmelmuur van huisje drie schoonboenen; het toilet in huisje vijf loskoppelen en de kanoschuur repareren. Het was nog vroeg, nog niet eens acht uur, en de laatste schooldag. Morgen zouden ze weggaan voor een weekje rust en plezier op Lake Chelan. Ze hoopte dat ze alles voor die tijd klaar zou krijgen. Ze keek om zich heen. ‘Heb je mijn werklijst gezien, Alison?’

‘Op de tafel.’

Claire pakte hoofdschuddend haar lijst van tafel. Ze wist absoluut

niet meer dat ze hem daar had laten liggen. Soms vroeg ze zich af hoe ze het zonder Alison zou moeten redden.

‘Ik wil op balletles, mammie. Is dat goed?’

Claire glimlachte. Het kwam bij haar op – een van die vluchtige gedachten die een beetje pijn deden – dat zij eens ook ballerina had willen worden. Meghann had haar aangemoedigd die droom te koesteren, ook al was er geen geld geweest voor lessen.

Nou, dat was niet helemaal waar. Er was geld geweest voor *mama's* danslessen, maar niet voor die van Claire.

Een keer echter, toen Claire zes of zeven was, had Meghann een serie zaterdagochtendlessen voor Claire geregeld, bij een schoolvriendin van haar. Claire was die paar volmaakte ochtenden nooit vergeten.

Haar glimlach verdween.

Alison fronste haar voorhoofd, haar wang bolde op van de grote hap. ‘Mammie? Ballet?’

‘Ik wilde eens een ballerina worden. Wist je dat?’

‘Nee.’

‘Jammer genoeg hebben mijn voeten de maat van een kano.’

Ali giechelde. ‘Kano’s zijn *groot*, mammie. Jouw voeten zijn niet zó groot.’

‘Dank je.’ Ze lachte ook.

‘Hoe komt het dat je een werkbij bent terwijl je een ballerina wilde worden?’

‘Opa noemt me een werkbij. In werkelijkheid ben ik assistent-bedrijfsleider.’

Het was lang geleden gebeurd, dat ze voor dit leven had gekozen. Zoals de meeste beslissingen was ze ook op deze gestuit zonder er veel aandacht aan te besteden. Eerst had ze de Washington State University opgegeven – een van de vele pogingen om een studie op te pakken. Ze had destijds natuurlijk niet geweten dat Meghann in feite gelijk had. Studie gaf een meisje keuzes. Zonder graad, of een droom, was Claire in Hayden aangekomen. Aanvankelijk was ze van plan geweest een maandje te blijven, om daarna naar Kauai te gaan om te leren surfen, maar toen had pap bronchitis gekregen en hij was een maand uitgeschakeld geweest. Claire was ingesprongen om hem een handje te helpen. Tegen de tijd dat haar vader weer op de been

was en zijn werk kon hervatten, had Claire beseft hoeveel hij van deze plaats hield. Ze was, op dat punt en in zoveel andere dingen, haar vaders dochter.

Net als hij hield ze van deze baan; ze was de hele dag buiten, regen of zon, en deed wat er gedaan moest worden. Wanneer er een karweitje was geklaard, zag ze tastbaar bewijs van haar arbeid. Er was iets aan dit fantastische terrein bij de rivier dat haar ziel vervulde.

Het verbaasde haar niet dat Meghann het niet begreep. Meg, die boven alles waarde hechtte aan opleiding en geld, zag dit kampeerterrein als tijdverspilling.

Claire probeerde te doen alsof die afkeuring er niet toe deed. Ze wist dat haar werk tegen de achtergrond van het grote geheel niet veel voorstelde, het bijhouden van een paar kampeerterreinen en een paar blokhutten, maar ze voelde het nooit als een mislukking, had nooit het gevoel dat haar leven een teleurstelling was.

Behalve wanneer ze met haar zus praatte.